

Nu mai exist în niciun ceas,
Cuvintele cad pe fond de Helvetica. Nu-mi aduc aminte ce am mâncat

ieri te țineam de mână, aveam gustul tău în gură.
Aveam.

Cresc într-o alifie cu care inimile se șterg

până când sângele pleacă sălbăticit
într-o casă nouă, cu pereți noi, cu mobilier nou,
cu femei care încearcă să tranchilizeze fiarele din cer.

M-am întors într-o zi obișnuită de marți în care aveam
totul
cu care acum șterg riduri
rispite în pielea mea de femeie.

Era abia ieri când flămânzeam dezbrăcată
și strânsă cu șireturi roșii înmuiate în zăpadă.

Sunt micuță și plâng
și lacrimile mele se fac prima ninsoare din acest an.
Oamenii se uită pe ferestre și se bucură. Ninge cu
buze reumatice, cu haine grele

iar eu

scriu și pătez tot ce-i alb.

AUTOR: ANTONIA ZAVALIC